

wemmeldanud? Oh, kuidas ta seda tohtis? Naad oleksid ju lohe hakkanud teda oma nuga-dega kõtistama ja kui pea oleks ta ell keha siis täis haukusi olnud. Kuu ja päike oleks siis ju wõinud läbi paista. Ei, ei, waid nii pea, kui naad aga mõirgasid: „Raha wõi elu!“ — siis nagu silmakirjaks katsus enne weel seda kunstkopi, üldes, tal ep olla juuremat juures. — „Sooh, wõi nii! Urwad, meid petta wõiwad! Too aga need 130 rubla wälja, mis sa kodunt kaasa wõtsid.“ Nii kisasid rõõwliid. Nuttem, kui wõis mõelda, oli raha nüüd nende wägiwaldsete käes. Auupakklikult tänasid need neli teda, weel kõikisugusi pitkamisi juure lisades ja üks neist hüüdis koguni: „Palju terwist ka Pardi-Beenule minu poolt!“ — Üks teine jälle saatis Siisale palju terwitsid — siis kadusid põesjas.

Nagu unes tuikus Kaarel nüüd üsna uimaselt koju poole. Need 5 wõi 6 wersta, mis tal käia oli, näitsid tema meelest üsna ekwaatori pikkuselt. Wiimaks jõudis küla tanawasse. Igal pool olid inimesed wäljal tööl. Ta katsus nii salaja kui wõimalik neist mööda pugeda.

Nüüd ta oli kodu. Et kõik wäljal olid, ei juhtund keegi tema tagasitulekut nägema. Tasa-keste asus ta ahju taga pingi peale. Mis nüüd heaks nõuiks wõtta? Kana krattis ta kulka tagust.

Seal astus ema tuppa. „Oh, kus piaks nüüd õige meie Karlake olema!“ ühtas ta õige walusaste ja pitkalt kogeldes. Kops! astus Karlake nurgast wälja ema ette. „Uhh!“ karjatas see — ta arwas waimu olewat. Oleks ta linna kumbeid teadnud, siis oleks ta minestusse langenud. Aga nüüd wahtis ta sinu silmad pärani peja otja ning esimest korda elus unustas ta — kogeldada. Wiimaks teibus ometi nii palju, et sai üeldud: „Ol-oled sa see, ehk mitte?“ — „Jah, mina olen isi see!“ wastas Karla ime targalt. Nüüd oli ema rõem suur. Ta kogeldas nii pitka joru, et Karlal ju aeg igawaks läks. Siis jooksis ema wälja, kutsus kõik kodakondsaid, naabrisi ja tutawaid kokku, nii et õue kubises inimestest, nagu oleks see üks laada plats. Kõik panid imeks, kuidas Karla ometi nii ruttu ümber maa- ilma rändanud, nagu ta hoobelnud. Jutustama pidi ta omast pitkast reisust. Naad olid nii undis-himulised, et üks teise kufile ronisid, et õige kuulsa reissija ligidal oleks. Karlal p olnud palju jutustada. Tahtis juba lühidelt ütelda, kuidas lugu olnud, kui talle korraga meele tuli, et nüüd diete paras aeg oleks luisata. Ta waletas neile suud ja silmad täis nii jämedaste, et pime oleks wõinud käega katsuda. Aga undis-himulistele oli see otse paras ja otse sähärdusi juttusi naad oli-